

ת"פ 58385/08/16 - מדינת ישראל נגד פיראס ניג'ם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58385-08-16 מדינת ישראל נ' ניג'ם
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

פיראס ניג'ם
ע"י ב"כ עו"ד סלימאן סלימאן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה הגורמת חבלה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 14.04.2016 הגיע נ מ (להלן: "המתלון") לאתר בנייה בו עבד הנאשם ברחוב הלח"י בבני ברק, זאת בעקבות פגיעה בצינור השקיה במקום עבודת המתלון, ועל מנת לדרוש מהממונים על הנאשם לתקן את התקלה. בנסיבות אלה, שוחח המתלון עם הממונים באתר ופנה ללכת. בהמשך, הגיע הנאשם אל המתלון, הביע תרעומת על כך שפנה לממונים עליו והלם בפניו במכת אגרוף. בתגובה, הדף המתלון את הנאשם באמצעות דלת רכבו על מנת להתגונן.

כתוצאה מהאמור, נגרמו למתלון שבר באפו, חתך עם שוליים חדשים באורך של כ- 5 ס"מ הנמשך מגשר האף אל המצח, קריפיטציות באפו, סימני שפשוף מעל עינו ומעל אפו, אשר דרשו שמונה תפרים בהרדמה.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, וטען כי המתלון הגיע אליו, צעק ואיים, פתח את דלת רכבו באופן שפגע במצח הנאשם, ירד מהרכב ותקף את הנאשם באגרוף ובמכות. על מנת להגן על עצמו, הכה הנאשם

את המתלון במכת אגרוף.

לפיכך, נשמעו ראיות.

במסגרת פרשת התביעה העידו המתלון, השוטרת שני מלכה (להלן: "השוטרת שני") אשר ערכה חקירה בתיק, וכן הוגשו מסמכים שונים ובהם הודעות הנאשם ומזכרים.

עוד במסגרת פרשת התביעה, ביקשה המאשימה להגיש דו"ח פעולה שנכתב על ידי השוטר סנד אבו זמירו, אשר נפטר. ב"כ הנאשם התנגד להגשת מסמך זה, ונקבע כי הכרעה בשאלה תינתן במסגרת הכרעת הדין. הפסיקה הכירה באפשרות קבלת מסמך שנערך תוך מילוי תפקידו של שוטר אשר נפטר, ואין אפשרות לחקור אותו על האמור בו, זאת כחריג ובשל המהימנות הגבוהה שיש לייחס לתוכן האמרה שנכתבה באותן נסיבות (ראו ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ב (5) 460, 468-469 (1998); יעקב קדמי על הראיות (חלק שני) 582-585, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009)). לפיכך, אני מקבל את דוח הפעולה אשר מוגש ומסומן ת/6.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם בעצמו, מנהל העבודה סאמר חלבי (להלן: "מנהל העבודה"), וכן הוגשו הודעות המתלון ותיעוד של זירת ההתרחשות.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה לכך שהנאשם לא הכחיש מפגש ועימות אלים עם המתלון, אך טען שמדובר בהגנה עצמית. המתלון בעצמו העיד באופן דומה לדבריו במשטרה, פירט את נסיבות המקרה שלא הוכחו על ידי ההגנה, למעט החלק בו התרחשה תקיפה. לטענת המאשימה, יש לראות חיזוק לגרסת המתלון, לפיו הגיע על מנת לדווח ולא לשם עימות, בעדותו של מנהל העבודה. לגבי פתיחת הדלת על ידי המתלון לאחר שלטענתו ספג מכת אגרוף, נטען כי מדובר בהתנהגות סובייקטיבית בעיצומו של אירוע ולא ניתן להסיק מכך מסקנות. המאשימה הוסיפה וטענה, כי גרסת הנאשם נוגדת את השכל הישר ואת ההיגיון, וכן כי תיאור תקיפת הנאשם על ידי המתלון, אינו משתלב עם סימני החבלה שנצפו על הנאשם.

4. ב"כ הנאשם טען, כי גרסאות המתלון והנאשם הן העדויות היחידות לגבי המפגש ביניהם, ולמעשה מדובר בגרסה אחת מול האחרת. המתלון הוא שהביא למגע בינו לבין הנאשם בכך שבחר לנסוע אל המשרדים בהם שהה הנאשם, זאת במקום לצאת מהמקום באותו מסלול דרכו הגיע. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי החקירה הייתה מגמתית ולא בחנה לעומק את מעורבותו של המתלון בתקיפת הנאשם, וכן נמנעה מלבצע פעולות משמעותיות לגביית עדויות מאנשים שנכחו בזירה. עדות מנהל העבודה, אשר העיד כי המתלון נסע לכיוון המשרדים בהם שהה הנאשם על אף שלא הייתה יציאה מכיוון זה, מחזקת לטענתו את גרסת הנאשם, ולפיכך עתר ב"כ הנאשם לקבוע כי מעשיו של הנאשם חוסים תחת סייג ההגנה העצמית.

דין והכרעה

5.

כפי שטענו שני הצדדים בסיכומיהם, אין כל מחלוקת ביחס לרקע למקרה, ועל כך שהנאשם אכן הכה במכת אגרוף בפניו של המתלון. סלע המחלוקת נעוץ בטענת ההגנה העצמית, כאשר הנאשם טען כי למכת האגרוף שהכה קדמה תקיפתו שלו על ידי המתלון, טענה המוכחשת על ידי המתלון.

בהתבסס על הראיות שהוצגו בבית המשפט, לרבות החבלות שנגרמו לשני הצדדים, והיעדר עד ראיה לאירוע האלים, אכן מדובר בגרסת הנאשם למול גרסת המתלון. בחינת גרסאות אלה מהווה את התשתית לבחינת המשפטית של טענת ההגנה העצמית.

בהתאם לעדותו של המתלון, בעקבות חבלה שנגרמה לצינור מים במהלך עבודות תשתית באתר בנייה, התבקש תיקון התקלה שנגרמה. לאחר חלוף פרק זמן בו לא בוצע התיקון, התקשר המתלון אל הנאשם, בהנחיית גורם בעיריית בני ברק, וביקש ממנו לתקן תקלה זו לאור אחריותו לכך. לדבריו, במהלך אותה שיחת טלפון איים עליו הנאשם, קילל אותו ואף אמר לו "איפה אתה אני בא אליך" (עמ' 7 ש-26-25 לפרוט'). בעקבות אותה שיחת טלפון, הגיע המתלון עם רכבו אל אתר הבנייה בו נמצא הנאשם, פנה אל הממונים במקום, ובהמשך חזר אל רכבו על מנת לצאת מהאתר. כשפנה עם רכבו לעבר היציאה מהאתר, עצר אותו הנאשם בתנועת יד, כך טען המתלון, ובשלב זה החל העימות האלים (עמ' 7 ש-28-26 לפרוט').

הנאשם אישר בעדותו את שיחת הטלפון עם המתלון, טען שאמר כי התקלה תוקנה טרם השיחה, אך המתלון החל לאיים ולצעוק שעליו לתקן את התקלה. בשלב זה של השיחה, שאל המתלון את הנאשם היכן הוא, ולאחר שענה כי הוא נמצא במשרדים - ניתק המתלון את שיחת הטלפון. הנאשם העיד, כי לאחר פרק זמן של כעשר דקות, הבחין ברכבו של המתלון נכנס אל האתר במהירות מופרזת, הנאשם ניגש אל הרכב, ובשלב זה החל העימות האלים (עמ' 26 ש-30 - עמ' 27 ש-4 לפרוט').

מדובר בגרסאות שונות לגבי שיחת הטלפון בין השניים, כאשר בחינת גרסאות אלה ביחס להתנהלות המתלון בהמשך, מביאה להעדיף את גרסתו של הנאשם. לא מצאתי כל הסבר המניח את הדעת, לכך שהמתלון יגיע אל אתר הבנייה בו נמצא הנאשם, דקות ספורות לאחר שזה איים עליו, לכאורה, ואף דרש לדעת היכן הוא נמצא על מנת להגיע אליו. במהלך עדותו בבית המשפט, חזר המתלון על כך שהנאשם איים עליו וקילל אותו בשיחת הטלפון (עמ' 12 ש-27-12 לפרוט'), אך הדגיש כי הגיע אל המקום, דקות ספורות לאחר מכן כשהוא רגוע ולא עצבני (עמ' 12 ש-34, עמ' 13 ש-2, עמ' 14 ש-29 לפרוט'). לא ניתן כל הסבר הגיוני לדברי המתלון בעדותו, לכך שלא חשש כאשר הגיע לאתר העבודה, זאת על אף שלכאורה אוים על ידי הנאשם, אשר נמצא באותו אתר, אך דקות ספורות לפני כן. בנוסף, גרסה זו לגבי הגעת המתלון רגוע למקום, אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של מנהל העבודה, אשר העיד על כך שהמתלון צעק ועשה תנועות ידיים כאשר הגיע לדבר איתו (עמ' 34 ש-14 לפרוט'). המאשימה הגישה את הודעתו של מנהל העבודה במשטרה, על כל המשמעות הראייתית הנובעת מכך, ומהודעה זו עולה כי המתלון פנה לעבר מנהל העבודה "צועק...התחיל להניף את הידיים בכל מיני תנועות בצורת איומים... ואז הוא עלה לכיוון המשרדים" (ת/5 ש-10-8). עדותו של מנהל העבודה הותירה רושם אמין ומהימן, כאשר העד ציין אך ורק את חלקי האירוע בהם הבחין, העיד אך ורק על דברים ששמע וזכר, לא ניסה להעצים חלקים כאלה או אחרים, ועדותו לא נסתרה בדבר. עדות זו לגבי התנהגות המתלון בעת שהגיע אל הממונים באתר, משתלבת עם הגעתו מיד לאחר

שיחת הטלפון עם הנאשם, וכן עם עדותו של הנאשם לגבי כך שהמתלון צעק עליו במהלך שיחת הטלפון, ניתק את השיחה מיד לאחר ששאל היכן נמצא הנאשם, ונענה כי הוא נמצא במשרדים באתר.

6. השלב הבא של האירוע, מתייחס לנסיעתו של המתלון אל עבר המקום בו נמצא הנאשם במשרדי האתר. במהלך שמיעת הראיות, הוגשו צילומים של זירת ההתרחשות תוך שניתנה התייחסות העדים השונים לגבי הנצפה בצילומים אלה. המתלון העיד בבית המשפט כי לאחר השיחה עם הממונים באתר, יצא מהמקום דרך **"אותו מסלול שבאתי ממנו. הכניסה והיציאה זה אותו מקום"** (עמ' 17 ש- 29 לפרוט'). המתלון סימן על גבי נ/א' את כיוון נסיעתו וכניסתו אל האתר, כך שעולה כי תחילה חלף על פני המשרדים עד שהגיע אל הנקודה בה עמדו הממונים, אשר סומנה על ידו בצילום נ/ג'. מתיאור זה, עולה כי המתלון חלף תחילה על פני משרדי האתר, בהם נמצא הנאשם, הגיע אל הממונים, ולאחר מכן שב באותו מסלול על מנת לצאת מהמקום ואז פגש בנאשם (ראו בנוסף הסבר זה בעדות המתלון בעמ' 18 ש- 4-11 לפרוט'). המתלון מסר כי הבחין בממונים בשטח בטרם הגיע עם רכבו (עמ' 18 ש- 33-34 לפרוט'), אך לא ברור מדוע לא עצר את הרכב סמוך למשרדי האתר ופנה אל הנמצאים במשרדים בטרם המשיך בנסיעה אל עבר אותם אנשים בהם הבחין בהמשך הדרך. מנהל העבודה אישר את מיקומו בעת שהמתלון הגיע על מנת לשוחח איתו, וכן את מיקום המשרדים (כפי שסומן על ידו בנ/ד' וכן בעמ' 34 ש- 32 לפרוט'). מעדותו של מנהל העבודה, עולה, כי המתלון הגיע תחילה אל המקום בו נמצאו, דרך שביל האופניים (עמ' 35 ש- 4 לפרוט') ולא דרך המשרדים, כפי שטען המתלון. זאת ועוד: מנהל העבודה העיד לגבי אותו מקום דרכו טען המתלון שנכנס אל האתר וחלף על פני המשרדים עד שהגיע אל הממונים, כי מדובר בשער שהיה סגור וניתן לפתוח אותו אך ורק אם העובדים במקום פותחים עבורו שער זה (עמ' 35 ש- 8-10 לפרוט', נ/ד', נ/ה'). דברים אלה אף עולים מסימון הדרך שעשה המתלון, על גבי שביל האופניים (נ/ה'), ועדותו של מנהל העבודה לגבי נתון זה ולפיו המתלון הגיע "משביל האופניים", והיציאה משטח המשרדים היא "מהצד השני", דרך השער הסגור אלא אם פותחים אותו עבורו (עמ' 35 ש- 3-10 לפרוט'). מעדות זו, אשר כאמור לעיל הותירה רושם אמין ומהימן, עולה כי המתלון לא ביקש לצאת מאתר הבנייה, לאחר שפנה אל הממונים, באותה דרך בה הגיע אל המקום, כפי שטען, אלא פנה אל עבר משרדי האתר לאחר אותה שיחה. דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדותו של הנאשם אשר טען כי במהלך שיחת הטלפון השיב לשאלת המתלון ואמר שהוא נמצא במשרדים (עמ' 27 ש- 3 לפרוט'). יש להסיק מכך, כי המתלון ביקש למעשה לפגוש בנאשם, זאת בהמשך לשיחת הטלפון וכן בהמשך לכך שבהתאם לעדות מנהל העבודה - המתלון לא קיבל מענה לטענותיו (ת/5 ש- 8-10, עמ' 34 ש- 13-14 לפרוט').

אין ספק, כי התנהלות זו מצד המתלון מעלה סימני שאלה בדבר גרסתו וכן בדבר רצונו להגיע למגע מסוים עם הנאשם.

7. המשך המקרה התרחש סמוך למשרדים. המתלון טען כי הנאשם עצר אותו בתנועת יד, **"פתחתי את החלון, לא הכרתי אותו, שאלתי מה הסיפור שלו, הוא אמר לי אתה עושה עקיפות מאחרי? פתחתי את החלון והוא נתן לי אגרוף"** (עמ' 7 ש- 28 - עמ' 8 ש- 1 לפרוט'). הנאשם העיד לגבי חלק זה באירוע, שלאחר כעשר דקות משיחת הטלפון בה ענה לשאלת המתלון כי הוא נמצא במשרדים, הבחין ברכב המתלון מגיע לכיוון המשרדים במהירות מופרזת, ניגש אליו, ובשלב זה המתלון **"פתח את**

הדלת שפגעה לי במצח והתחיל להרביץ, נתן לי אגרוף, אני הגנתי על עצמי, נתתי לו אגרוף בחזרה והוא נפל על הרצפה (עמ' 27 ש- 6-3 לפרוט'). המתלון לא הכחיש שפתח את דלת רכבו, אך טען שעשה כן על מנת להגן על עצמו, ו"היה עימות בשלב הזה, הייתי מחוץ לאוטו..." (עמ' 8 ש- 2 לפרוט'). בהמשך העיד כי לאחר שפתח את דלת הרכב ויצא ממנו, הנאשם "נתן לי בעיטות, אגרופים, הגנתי על עצמי" (עמ' 9 ש- 8 לפרוט'). קשה לקבל את גרסת המתלון, גרסה אשר אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. כפי שלא ברור מדוע נסע המתלון אל עבר אתר הבנייה בו נמצא הנאשם, דקות ספורות בלבד לאחר שלטענתו איום על ידו, ואף נדרש לומר היכן הוא נמצא; וכפי שלא ברור מדוע נסע אל עבר המשרדים בהם ידע שנמצא הנאשם, אף שאין זו דרך היציאה מהמקום; כך לא ברור, מדוע לאחר שהותקף במהלומת אגרוף בפניו בעודו יושב ברכבו, כשהוא בעצירה ממהלך נסיעה, בחר המתלון לפתוח את דלת הרכב ולצאת ממנו אל עבר התוקף. הסברו של המתלון כי פתח את דלת הרכב על מנת לדחוף את הנאשם, זאת במקום להתרחק עם הרכב המונע מהמקום (עמ' 16 ש- 20-27 לפרוט'), אינו מניח את הדעת, בוודאי כאשר המתלון אף יצא מהרכב בהמשך. באופן דומה, גרסתו של המתלון כי החבלות על גופו של הנאשם נגרמו מכך שהנאשם שרט את עצמו (עמ' 17 ש- 20 לפרוט'), אינה משכנעת.

יש להדגיש כי לא ניתן לקבל, מעבר לספק סביר, את גרסתו של הנאשם כי הותקף על ידי המתלון, אך גרסה זו מעלה ספק סביר ולמעלה מכך בדבר גרסתו של המתלון שהותקף על ידי הנאשם. דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח המפורט לעיל, ובעיקר לאור התנהלות התמוהה של המתלון אשר לא היסס להגיע ולחתור למגע עם הנאשם בנסיבות המקרה. התנהלות זו החלה בהגעת המתלון אל השטח בו נמצא הנאשם, המשיכה בנסיעתו אל עבר המשרדים בהם הוא נמצא והסתיימה בכך שיצא מרכבו אל עבר אותו אדם שלכאורה תקף אותו זה עתה. בנסיבות כוללות אלה, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא שפעל באלימות כנגד המתלון בלא שהותקף תחילה.

8. על אף האמור לעיל, הוצגו ראיות לכך שהנאשם הכה את המתלון במכת אגרוף. יש לציין, כי גרסת המתלון בעדותו בבית המשפט לפיה הותקף אף מחוץ לרכב בבעיטות ובאגרופים, לא צוינה על ידי המאשימה בעובדות כתב האישום ולא הוזכרה על ידי המתלון אף בהודעתו במשטרה (נ/4). בהתאם, יש להתייחס בשלב זה, לאלימות בה נקט הנאשם, אל אותה מכת אגרוף בלבד, מכת אגרוף בה הודה הנאשם וטען כי היתה לשם הגנה עצמית לאחר שהותקף תחילה על ידי המתלון, אשר פגע במצחו באמצעות פתיחת דלת רכבו ותקף אותו אף במכת אגרוף (עמ' 27 ש- 5-3 לפרוט'). הנאשם העיד, כי לאחר שהותקף על ידי המתלון, "הדפתי אותו, נתתי לו אגרוף והוא נפל על הרצפה" (עמ' 31 ש- 26-27 לפרוט'). עיון בצילומי החבלה (ת/1) וכן התעודה הרפואית (ת/2) מעלה כי למתלון נגרמה חבלה חמורה מזו שנגרמה לנאשם, אך תיעוד זה עשוי להלום כל אחת מהגרסאות שהוצגו בבית המשפט ולתמוך בהן. בשלב זה של הדיון, יש לבחון האם אותה מכת אגרוף שהביאה לחבלות המתוארות במתלון, אכן עונה על יסודות ההגנה העצמית בנסיבות המקרה.

כפי שפורט לעיל, בעת האירוע האלים בין הנאשם לבין המתלון, לא נכח במקום עד ראייה. מדובר בגרסת המתלון כי הותקף תחילה ואז התגונן, לעומת גרסת הנאשם כי הותקף תחילה על ידי המתלון ונקט בהגנה

עצמית. על גופם של שני המעורבים נמצאו סימני חבלה המאשרים שהופעל כוח פיזי, האחד כלפי השני. לצד עוצמת החבלות שנגרמו למתלונן, עולות תהיות ומתעוררים סימני שאלה המכרסמים במהימנותו, בהתאם לנקודות שצוינו בדיון עד כה, וכן - לא ניתן להתייחס לעוצמת חבטת האגרוף מצד הנאשם או לחומרת החבלה שנגרמה ממנה, כנתון המשפיע על קביעת זהות התוקף במקרה זה. לא ניתן להעדיף את גרסת אחד הצדדים על פני גרסת הצד האחר, בעצמה הנדרשת במשפט הפלילי.

לפיכך, לא ניתן לקבוע את קיומו של התנאי הראשון הנדרש לשם ביסוס סייג ההגנה העצמית, תנאי קיומה של תקיפה שלא כדיון (ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(6) 80 (2004)). בהתאם, לא ניתן לקבוע כי הנאשם הגן על עצמו, כפי שלא ניתן לקבוע שהנאשם תקף את המתלונן. כל שניתן לקבוע ברף הפלילי הנדרש בדיון זה, הוא את קיומה של "תקיפה הדדית", תגרה בין הצדדים, לפי סעיף 191 לחוק העונשין. המאשימה לא טענה להרשעת הנאשם בגין עבירה זו, וספק רב בעיני אם ניתנה לנאשם האפשרות הסבירה להתגונן בפניה, לרבות בטיעון הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בירנית, טיעון בעל משקל רב ומשמעותי בנסיבות המקרה.

נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ח, 15 אפריל 2018, במעמד הצדדים